

ERIN HUNTER

SUPRAVIEȚUITORII

Furtuna Câinilor

Cartea a VI-a

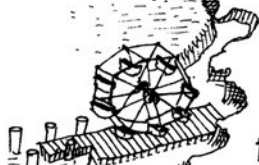
Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

FARUL

TABĂRA CĂINILOR
SĂLBATICI

TABĂRA HAITEI
CĂINILOR FIOROȘI

AȘEZAREA LABELOR-LUNGI

R Â U

CĂTRE
ORĂȘ

PADUREA IN CARE ARE
LOC CONFRUNTAREA

BÂRLOGUL
BLANII-URIAȘE

LOCUL
DIN CARE ÎȘI LANSEAZĂ
ATACUL HAITA CÂINILOR

COASTA

C A P I T O L U L U N U

Norocel deschise ochii, scâncind înfiorat. Își ținu respirația și-și ciuli urechile: zgomotele și urletele din Casa Închisă nu se mai auzeau.

„Până la urmă, *a fost un vis...* Iar eu și cu Dulce *am supra-viețuit!*“, gândi el.

Respiră adânc, simțind o imensă ușurare. Noaptea era liniștită și răcoroasă. Prin gura bârlogului putea zări cum un vânt înghețat mișca crengile desfrunzite ale copacilor, care punctau din loc în loc terenul din jur. Zări și panta năpădită de iarbă din apropierea vârfului falezei, locul în care împreună cu ceilalți câini plecați în misiune își regăsisse haita după ce încercaseră fără succes să îl salveze pe prietenul lor, Fiorosul. Dulce hotărâse ca haita să rămână acolo, în pofida pericolelor: pierduseră prea multă energie în nesfârșita lor încercare de a găsi teritorii lipsite de pericole în care să-și poată instala tabăra.

Norocel își întoarse capul către Dulce, câinele Alfa al haitei – și, de asemenea, noua lui pereche. Ogarul-femelă stătea ghemuit lângă Norocel, trupul ei cald tresărind ușor odată cu fiecare respirație. Buzele ei crem fluturau ușor din pricina sforăitului. Norocel simți un fior prin mustăți gândindu-se cât de mult ținea la ea. Îi linse delicat botul, făcând-o pe Dulce să pufnească, dar fără să o trezească.

Norocel se ridică în picioare și se întinse, după care se uită prin bârlog – era un fel de peșteră din tufe și din viță sălbatică. Era cu siguranță cel mai bun adăpost de pe teritoriul haitei, fiind folosit anterior de fostul lor Alfa, un câine pe jumătate lup. Norocel se cutremură gândindu-se la acesta.

„Trădătorul acela! S-a coborât până acolo încât a trecut de partea Lamei și a Câinilor Fioroși.“

Norocel ieși din bârlog și păși pe iarba încărcată de brumă, simțind cum îi scârțâie sub labe. Copacii și panta din față blocau asprimea vântului care venea dinspre Lacul Nesfârșit. Cu toate acestea, Norocel îi simțea atingerea înghețată prin blană, ceea ce-l făcea să tremure. Cerul arăta asemenea unei piei groase și întunecate, în vreme ce stelele mici, strălucitoare, păreau niște ochi atotveghețori. Norocel păși printre ceilalți membri ai haitei, care erau cufundați în somn prin tufăriș. Nu toți voiseră să rămână pe acest teritoriu, aflat îndărătul falezei și atât de aproape de orașul cel pustiu din

vale, în care își făcuseră tabăra Căinii Fio-roși. Dulce însă fusese neînduplecată: urmau să plece la vânătoare peste dealuri dacă ar fi rămas fără hrană, însă haita trebuia să rămână la adăpost. Dacă ar fi continuat să hoinărească, ar fi obosit. Aveau nevoie de o bază, de un teritoriu pe care să îl apere, de o tabără care să le fie cămin.

Niciunul dintre câini nu îi sfidase autoritatea.

Și Norocel voise să rămână pe loc... însă el avea alte motive pentru care fusese de acord cu stabilirea taberei în locul acela.

În vreme ce pășea printre câinii adormiți, o zări pe Furtuna. Tresărea agitată în somn, iar buza superioară îi era ridicată, dezvelindu-i colții albi, lungi. Vede-a cum mușchii i se încordau sub blană. Chiar și în somn părea firoasă. Norocel se opri, dându-și urechile pe spate nedumerit. Se întrebă ce putea oare să viseze Furtuna de era atât de tensionată. Nu putea fi vorba despre Marele Mârâit, pentru că ea nici măcar nu era născută în ziua în care acesta se petrecuse.

Furtuna mârâi înfundat, făcându-l pe Norocel să-și mute neliniștit greutatea de pe o labă pe alta. Oare retrăia lupta plină de violență pe care o purtase cu fratele ei, Colț? Din ziua aceea trecuse aproape o călătorie întreagă a Cățelei-Lună, iar rănilor oribile ale Furtunei se vindecaseră

aproape complet. Testul Furiei, impus de Câinii Fioaroși, presupunea că unul dintre câini trebuia să îl ucidă pe celălalt, însă amândoi supraviețuiseră. Furtuna își demonstrase cu acea ocazie maturitatea și stăpânirea de sine, cruțându-și frațele, în pofida asalturilor repetate ale acestuia. Amintindu-și de loialitatea și de determinarea ei, Norocel simți cum i se umflă pieptul de mândrie.

Încordându-se brusc, Furtuna sări în picioare, privind cu ochi cășcați prin întuneric, de parcă s-ar fi așteptat ca acolo să se afle vreun dușman. Îl zări apoi pe Norocel. Se așeză din nou pe pământ, dând ușor din coadă.

Norocel se apropie de ea, atingându-i botul cu al lui.

— Cum te mai simți?

Furtuna își îndoi o labă.

— Mult mai bine. Privește! Nu mă mai doare când mă las pe ea! răspunse ea făcând câțiva pași demonstrativi în jurul lui Norocel.

Acesta se uită la fața ei. Zgârieturile din jurul botului se vindecaseră bine, însă bucățica din urechea stângă, smulsă în timpul bătăliei, nu avea să îi mai crească niciodată la loc. Norocel aruncă o privire la câinii care dormeau în apropiere:

— Hai să ne îndepărtăm de bârlog.

Furtuna, care făcuse parte din Haita Câinilor Fioaroși, încuviință din cap și îl urmă pe Norocel către cel mai apropiat

copac cu coroana joasă, dintre cei care se întindeau până în apropierea iazului.

— De ce te-ai trezit înainte de apariția Căinelui-Soare? întrebă ea.

Norocel suspină. Dacă i-ar fi povestit Furtunei despre visele lui, ar fi alarmat-o și nu voia asta acum.

— Pe măsură ce Vântul Înghețat se întetește, Căinele-Soare doarme mai mult. Noi, câinii, însă nu ne bucurăm de același privilegiu.

Norocel întoarse capul și începu să adulmece prin jur, fără să fie văzut de Furtuna.

I se părea că simțea deja mirosul pătrunzător al zăpezii.

— Cu cât dormim mai mult, cu atât devenim mai vulnerabili în cazul vreunui atac, încuviință Furtuna, după care făcu o pauză, înclinându-și ușor capul. Dar probabil că și vânatul doarme mai mult, așa că s-ar putea să prindem ceva cu mai multă ușurință!

Norocel dădu din coadă în semn de încurajare.

— În tot cazul, am putea să încercăm.

Simțea nevoia să iasă din tabără și să cerceteze crângul, precum și terenul care se întindea până la faleză. Din ziua în care Furtuna se bătuse cu fratele ei, Colț, câinii din Serviciul de Patrulare vegheaseră teritoriul zi și noapte, dar nu zăriseră nicio urmă care să dovedească prezența dușmanilor